

Svetnje pri Celju. Na Marijin praznik, v nedeljo dne 8. septembra bo tukaj cerkveno opravilo ob 6. uri, pozno ob 10. uri pri Sv. Rupertu.

Sv. Rupert nad Laškim. Od 16. avgusta je Sv. Rupert tako prazen in osamljen; zlasti ženska mladina je tako izumrla, pa tudi drugih ljudi vidiš malo, a delavcev sploh ni dobiti. Je to čudna, obenem žalostna prikažen vedno večjega obubožanja, ki žene cele množice kmetijskih ljudi v Savinjsko dolino za borim zaslužkom obiranja hmelja. Pred tremi leti so nekateri tukajšnji posestniki zasadili hmelj, da bi si vsaj nekoliko pomagali pri gospodarstvu; tukaj namreč vino ne uspeva več, žlahtnega sadja ni, mlekarstvo se ne obnese, ker smo predaleč od vsake poštene ceste in zveze z prometnimi središči; a judje in še bolj judovski krščanski mešetarji so nam vzeli veselje do hmelja. Sedaj ima samo še par posestnikov hmeljske nasade; a hmelj je letos tukaj v hribovih nenavadno dobro razvit in izvrstno ohranjen, dočim tožijo povsod po dolinah, da je hmelj zelo porjavel. Ko bi se vsi hmeljarji držali gesla: pošteno blago naj se tudi pošteno plača, za sramotne cene pa judovskim hlapcem in mešetarjem ne damo blaga, potem bi se pač ne prodajal več po lanskim sramotnih cenah. Bog nam daj več kmetijske zavesti in odločnosti!

Važno!

Nove uradne ure pri sodiščih v Mariboru. Pri sodiščih v Mariboru so uvedene sledeče uradne ure: za mesec september od pol 8. do pol 13. ure in od 16. do 18. ure; od 1. oktobra dalje pa od 8. do 12. ure in od 15. do 18. ure. Vložnice je odprto meseca septembra od 8. do 12. ure in od 16. do 17. ure; od 1. oktobra naprej pa od 8. do 11. ure in od 13. do 15. ure.

Poskrbimo si pravočasno čistogojene kvasnice za prevrenje sadnega in vinskega mošta. Letos, ko imamo razmerna malo jabolk in hrušk, moramo posebno paziti na to, da bomo imeli dobro domačo pijačo za prihodnje leto. Če nam ne prevre sedaj pravilno jabolčni mošt, ostane sladek še dolgo in se je bati, da nam sadjevec cikne ravno takrat, ko bi se najbolj rabil. Cikne in pokvari pa se nam po največ zato, ker nismo z njim pravilno ravnali, ali pa, ker ni popolnoma prevrel sedaj v jeseni. Saj vemo, da sadni mošt nerad prevre in to radi tega, ker nima toliko redilnih snovi v sebi za kvasne glivice kakor vinski mošt in ker prav pogosto nima dobrih kvasnih glivic v sebi. Zato moramo cepiti sadni mošt z dobrimi kvasnimi glivicami, če hočemo dobiti dobro, prevreto, stanovitno pijačo za domačo uporabo. Take kvasne glivice pa dobimo lahko od Oblastne kmetijske poskusne in kontrolne postaje v Mariboru, če jih naročimo s 5.— Din kolekovano prošnjo. Če ne znamo pravilno ravnati s takimi glivicami, ker nismo nikdar imeli prilike, da bi videli, kako se uporabijo, zahtevamo lahko z naročilom vred tudi navodilo o uporabi kvasnih glivic. Ena cevka stane 2 Din, navodilo pa samo 1 Din. Hkrati naj bode še poudarjeno, da se ravno iste kvasnice rabijo tudi za vrenje vinskega mošta. Priporoča se, da se naročijo pravočasno. Kdor prepozno pride, navadno ne dobi nič več.

Inž. Henrik Mohorčič.

ZA RAZVEDRILLO

Edina priložnost. Žena je zjutraj kregala svojega moža: »Celo noč si govoril v spanju. Kaj vendar misliš?« »Oh, ljuba žena«, odgovori mož, »glej, tako vsaj pri edini priložnosti pridem tudi jaz do besede!«

Nobenega. Neki grof, strasten lovec in dobrojedeč, je nekoč povabil znanca na par jerebic. Ko so bile že pečene, gospodarja in povabljenca pa še ni bilo, se je kuharica lotila jerebic, kajti bila je lačna in lakotna na divjačino. Ko sta prišla grof in njegov prijatelj — jerebic ni bilo več. A kuharica si je pomagala spretno iz zadrege. Najprej je prosila grofa, ne da bi povabljenec slišal, naj nabrusi nože, češ, da jih ona ni utegnila. Rade volje se je grof pripravil na delo, obenem pa mislil na sočnate jerebičice, katerih vonj mu je prijetno udarjal v nos. Kuharica pa je nato povabljenca zašepetala v uho: »Pazite se! Gospod ima danes napad.« — »Kakšen napad?« vpraša gost. »I, kakšen! Blaznosten! Ali ne vidite, da brusi nož?« — »Da brusi nož?« ponavlja začuden povabljenec. »Pa zakaj?« — »Boste že videli. Ali ne veste, kaj počenja gospod grof, kadar dobi napad? Ušesa poreže vsakemu, ki pride predenj!« — »Za božjo voljo,« vzklikne prijatelj in — ne da bi poslušal kuharico dalje — jo ubere v divjem diru po stopnjicah. Grof vpraša ves začuden kuharico: »Kaj se je zgodilo? Zakaj beži?« — »Joj, kaj niste ničesar videli, gospod grof? Pograbil je jerebice in zbežal.« Grof je bil ves obupan. Skoči k oknu in vidi prijatelja, ki beži čez trg, kolikor ga pete neso. Ne mara se niti ozreti. Grof pa, mahajoč z nožem v desnici, vpije za njim: »Vsaj eno, vsaj eno!« — A gost beži in se drži za ušesa, kričeč: »Nobenega, nobenega!«

Zmotiti se, je človeško. Lavater, začetnik posebne znanosti, si je pridobil toliko spretnost, da je iz potez na človeškem obrazu sklepal na značaj in poklic in oboje večkrat sijajno zadel. Bil je ponosen na svoje tozadevne zmožnosti. Nekoč se je peljal v poštenem vozu vozu iz Züricha v Švici, kjer je bil uslužben kot protestantovski župnik, v Bazel. Poleg njega je sedel drug mož s prav zadovoljnim obrazom. Lavater ga je seveda gledal in vprašal: »Gospod, ali vas lahko vprašam, kako kaj napredujejo vaše ovčice?« Dobrosrčni mož je odgovoril: »Jaz ne pasem nobenih ovčic, ker nisem pastir. Lavater je tiščal še naprej v njega, češ, da on ne misli na čredo ovac ali koz, ampak na družbo vernikov.« Tudi verne družbe nimam,« se je glasil odgovor. »Torej niste župnik kakor na primer jaz?« Za odgovor je neznanec samo zmajal z glavo. Lavater je bil še bolj radoveden in je vpraševal naprej: »Povejte mi, prosim vas, kaj je pravzaprav vaš poklic?« Čez nekaj časa mu je odgovorjen zabrusil v obraz: »Če že hočete na vsak način znati, s čim se ukvarjam, vam pravim: jaz sem krvnik ali rabej v Bazlu!«

Skopuh, ki mu je težko najti enakega. Pred nekaj dnevi smo srečali v hribovskih moža, ki je kazal že na zunaj znake skoposti. Nesel je na palici preko rame na enem koncu ceker, iz katerega je smrdelelo meso, na drugem v slatinšeku petrolej. Prijatelj je spoznal švajdravega možica in mi pripovedoval, da je iz skoposti čisto sam na lepem in z lesom bogato založenem posestvu. Je vse v ene osebi: gospodar, gospodinja, kuharica itd. Najbolj je hud, ako mu kdo omeni žlahto in ga vpraša, komu bo zapustil po smrti bogato premoženje. Ko smo bili vstric s čudakom, se ga je dotaknil tovariš z vprašanjem: »Oče, kmalu bo treba na drugi svet. Komu boste zapustili koše suhega denarja?« Dedec je prijatelja srdito pogledal, za-kašljaj in odgovoril glasno hripavo: »Jaz bom dobro vedel v naprej, kedar bo moja zadnja. Tik pred smrtjo, bom denar zažgal, pepel pa spil, da bom odnesel seboj pod zemljo celo premoženje in se bo žlahta lahko obrisala za mano!« Po teh besedah je krevsal naprej, se smejal in ponavljal sam zase: »Zažgal in pepel pa — spil!«

ZA NAŠO DECO

Kako je Tonček prvič hodil v šolo.

Zivel je nekoč majhen deček, Tonček po imenu, ki je prišel kar iz štorčljinega gnezda v šolo. To pa se je vršilo tako:

Lep jesenski dan je bil. Tedaj je rekla mati v jutro Tončku: »Tonček, danes moraš prvič v šolo!«

»Vem«, reče mali Tonček, »torbico imam že na hrbtu, tabla in začetnica pa sta v njej.«

»Prezgodaj je še, počakaj malo, pozneje bom šla s teboj.«

»Pot vem sam. Z Bogom, mati!« in ni ga bilo več. Korakal je kakor vojak in mati si je mislila: »Pustimo ga! Jutri se mu gotovo ne bo več tako mudilo.«

Mali Tonček je na potu v šolo.

»Kam pa, kam?« ga vpraša voliček na paši. »V šolo, učiti se. Jaz ne morem tako brez skrbi živeti kot ti.«

In mali Tonček gre dalje, si poje in žvižga, da si ptička misli: »Ta zna to kmalu tako dobro kakor jaz.«

Ko dospe Tonček pred šolska vrata, so bila še zaklenjena; bilo je v resnici še mnogo pre-rano. Blizu vrat stoji dolga lestevica — krovce je imel priti te dni, in ta je segla daleč na streho.

»Vrata zaklenjena?« si je mislil mali Tonček. »Ali ne drži pot tu gor? No, meni je prav!« in začel je stopati po lestvici ter stopal toliko časa, dokler je šlo. Potem je plezal še po strehi navzgor; o saj je znal plezati kakor veverica, a šolsko torbico je imel še vedno na hrbtu. Ni trajalo dolgo in dalje ni mogel, če ni hotel na drugi strani nizdol.

»Stoje«, misli Tonček, »tu dalje gre navzdol in tega nočem; ali jahati hočem!« ter je sedel na sleme, klicajoč: »Kako velikega konja imam! Zdaj sem gotovo najvišji v šoli.«

Ali jahanje mu ni dolgo ugajalo, hodil je po slemenu sem ter tja in je pogledal v dimnik. Ta pa je haš kadil svojo pipo in Tončka je zpeklo v oči. »Pfuj!« je rekel, »to je slab tobak!« ter se je vrnil po slemenu do drugega konca strehe in tam je imela štorčlja svoje gnezdo.

»Ali smeim noter?« vpraša Tonček: štoriklje pa ni bilo doma in tako je kar vstopil. Gnezdo je bilo baš dovolj veliko za malega fantiča. Ker je bil od plezanja truden, je malce zatislil oči in naenkrat zaspal.

Medtem so odklenili šolska vrata. Prišli so vsi otroci, tudi najmanjši, ki so morali danes prvič v šolo. Gospod učitelj je rekel: »Tako, zdaj pa lahko začnemo. Ali so vsi tu?«

»Ne,« so odgovorili večji otroci, »malega Tončka še ni. Danes rano v jutro je šel mimo naše hiše. Hotel je biti prvi v šoli.«

»O, tedaj ga pa moramo biž poiskati,« je menil gospod učitelj, »drugače se tako majhen fantek še izgubi iz sveta.«

Tedaj so iskali za plotom, ali Tončka ni bilo, potem v potočku, pa tudi tam ni plaval, niti v majhnem gozdičku za šolo ga niso našli. Najbrž se je Tonček vrnil domov. Zato je stekel brž otrok tja, da povpraša.

Kako sta se prestrašila oče in mati! Ne, Tončka ni doma, in oboje sta se napotila k šoli; vedeli sta hotela, kje je deček.

Tedaj se je vrnila tudi štoriklja s travnika in je hotela leči jajca, pa ni mogla; kajti v gnezdu je spal majhen deček. Torej se je postavila štoriklja na sleme, je krčila s perutmi ter klicala: »Ljudje božji, ljudje božji!«

»Kaj pa želiš, stara štoriklja!« so vprašali otroci.

»Kaj želim? Lepa reč to! Tu leži fantek v mojem gnezdu in jaz ne morem leči jajca.«

»Fantek? Kakšen fantek je to?«

»Šolsko torbico ima na hrbtu in sivo kapo na glavi.«

»To je naš fantek,« sta zaklicala oče in mati, »to je mali naš Tonček.«

In tedaj je šel oče po lestvi na streho, je plezal po njej do gnezda in je pogledal v gnezdo. Da, to je bil njegov sinček in spal je zelo trdno.

Potegnili mu je kapo z glave in je zaklical: »Mali Tonček, mali Tonček!«

Deček se je prebudil in rekel: »Da, oče, takoj! Ali je že čas za šolo?«

»Saj si že na vrhu šole!«

Zdaj je Tonček vedel, kje je, in je z očetom splezal na tla.

Otroci so se smejali in kričali: »Dober dan, mali Tonček iz štorikljinega gnezda!«

Pretežek križ.

Živel je mož, ki je neprestano tarnal, kako težek življenjski križ mu je ljubi Bog naložil in da ne zmore njegove prevelike teže.

Nekoč je imel čudne sanje. Zdelo se mu je, da je nosil križ, ki mu ga je Bog dodelil v življenju, v istini po strmih hribu navzgor do ogromnega poslopja vrh njega. Stopil je skozi odprta vrata v velikansko dvorano, v kateri je videl naslonjenih ob stene nebroj križev vseh velikosti. Glas iz višave mu je dejal: »Odloži svoj križ pri vratih in izberi si izmed vseh teh križev tistega, kateri se ti bo videl lažji in prijetnejši od onega, ki sem ti ga dodelil jaz!«

Mož se je podal na izbiranje. Prijel je najprej blesketajoč se mali križ. Bil je sicer iz zlata, a temu primerna je bila tudi njegova velika teža. Segel je po drugem, kakor se mu je zdelo, ne preveč velikem križu, pa imel je tako ostre robe, da so močno rezali v rane. Tako je pregledal in pretehtal križ za križem. Nobeden mu ni bil prav, pri vsakem je bila kaka posebnost, ki je ali povečala težo, ali pa je kako drugače napravila križ za nošnjo neprijetnega in bridkega. Prehodil je vso dvorano in se je že zopet bližal vhodu. Tu pa je zagledal prav blizu vrat lesen križ, katerega prej ni bil zapazil. Sicer ni bil majhen, ali tudi ne prevelik. Zdel se mu je, ko ga je tehtal v rokah, v vsakem oziru zanj primeren. Odločil se je, da ga vzame nase, in ponižno je prosil Boga: »Daj mi tale križ, ljubi Bog. Ta se mi dozdeva pravičen mojim močem!« — »Bodi ti, kakor želiš,« je zagrmel glas po dvorani.

Ko je mož stopal nizdol po hribu, si je svoj križ natančneje ogledal in glej, bil je tisti križ, katerega je nosil doslej že vsa leta. Spoznal je božjo modrost in dobrotu. Nič ni več godrnjal, ampak je veselo stopal dalje.

Ko se je mož prebudil iz spanja, je premisljeval sanje in razumel je, kaj pomenijo. Ali si jih razumel tudi ti?

Zakrpane hlače.

V naši šoli je bil sin revnih staršev. Nosil je hlače, ki so bile v tolikih barvah zakrpane, da smo imeli z njimi naše veliko veselje. In vselej, kadar smo mislili, zdaj je konec, zdaj pridejo na vrsto nove hlače — tedaj je bila zopet nova, rjava krpa na njih, in krpe in krpe na hlačah so z novim pogumom gledale v bodočnost.

Ob začetku novega šolskega leta je bilo to naše največje veselje, da smo si ogledovali dečkove hlače, in glasen smeh je naznanjal, da imajo hlače še pestrejšo barvo.

Kako me je danes sram tistega smeha! Sicer nismo imeli slabega namena, ali kako ne-

umno in brezpametno je bilo vse to! Videli smo vselej le pestre krpe, a ne tega, kar se pripovedovale, namreč o veliki materini ljubezni, o prečutih nočeh, gotovo tudi o mnogih solzah, da bi trudapolno delo bilo vendar pravočasno končano. In mi smo potem sinčka zasmejevali! S kako malo denarja je pač morala mati oskrbovati celo gospodinjstvo in kako skrbno je morala šivati, da bi hlače izdržale vsaj še v novo leto! Koliko premišljevanja, koliko skrbi je bilo vso to revno blago! Gotovo toliko, da tega ne bi zmožni niti najboljši krojač in da bi moral vzkliti: »Toliko potrpežljivosti nima nobeden krojač in nobeden stroj, to zmoro samo mati!«

Ali zdaj razumete, koliko neumnosti je treba za zasmejevanje takih hlač! Ali ni v šiti v nje materina ljubezen in ni li to mnogo višje in lepše, kakor če bi bile pretkane z zlatom? Hudo je, če se zasmejuje ljubeče in pridno delo! (Po Foerster-ju.)

UGANKE IN NALOGE.

1. Magični trikotnik.

	1.	2.	3.	4.	5.
1.	C	D	D	E	E
2.	E	E	E	E	
3.	J	J	L		
4.	L	N			
5.	N				

1. Mesto v Mariborski oblasti.
2. Glavni števnik.
3. Zmrzla voda.
4. Napis na križu.
5. Samoglasnik.

Gorenje črke je treba tako urediti, da tvorijo vodoravne in navpične vrste enake besede, ki imajo gori označeni pomen.

2. Vprašanja.

- Katera ura nima koles?
Kateri mlin ne potrebuje vode?
Kateri zvon nima glasu?
Kateri petelin ne poje?
Katere ostroge niso iz kovine?

3. Uganka.

S polja pride v skedenj,
od cepca med dva kamna,
iz vode v veliko vročino
in nazadnje lačnemu dobro tekne.
Kaj je to?

Mož v sivi suknji.

Roman iz Napoleonove dobe. — Angleški spisala B. Örczy. — Prevedel Paulus.

(Dalje.)

Ze je hotel zapustiti okno, spet ga je varalo uho, ko se izlušči iz sence zunaj na koncu ulice temna postava, nekdo je počasi stopal ob hišah, prav kakor bi bil silno utrujen. Starikast klohuk je imel na glavi in v obilni plašč se je zavijal.

Siva glava je pridrževal sapo in napeto čakal. Počasi je prihajal samotni gost bliže.

Hipoma se je ustavil, pogledal kvišku in si pogledal hise na desni in levi. Nato je djel roke k ustom in spet se je žalostno in otožno oglašil klic sove v tiho noč.

Siva glava si je komaj upal dihati. Njegovi tovariši so prišli za njim in se v tesni gručici gnetli ob oknu. Mignil jim je, naj bodo tiho, še dalje se je sklonil skozi okno ven nad nočnega neznanca, ki je prišel še čisto blizu, in mu komaj slišno šepnil:

»Strahotna nočna ptica se oglašja.«
Iz ulice je prišel odgovor, tudi šepetaje:
»Divja gos prihaja s peresom v kljunu.«
»Livardot!« so vsi hkrati razburjeno vzkliknili.

Črez glavo in vrat so pohiteli eni po stopnicah pozdravljati moža, ki so jim ga njihovi vodje poslali, da jim poveljuje pri tveganem podjetju, drugi pa so sveže pokrili mizo in postavili nanjo poln vrč vina, mesa in hleb kruha.

Neznani nočni gost je vstopil.

3.

Mož, ki so ga tako željno pričakovali, Livardot, je bil majhen, bolj suhljat človek, osivel, upadlega obraza, globoko ležečih oči in velih lic, ki je na njih bilo brati skranjo utrujenost in onemoglost. Sesedel se je na stol in hlastno pil ponujeno vino.

»Tri tedne sem že na potu,« je hripavo pravil, »in dva dni že nisem nič jedel.«

Potegnili si je stol bliže k mizi, si odrezal mesa in kruha ter hlastno jedel. Molče in sočutno so ga gledali in zvedavo in ko se je okrepčal, jim je zadovoljno pokimal.

Izšel je iz
H. Zvezki

Res niste še
ročili

Karl Mayeva
knjige?

Ne čakajte, dokler
se še dobi. Nad
1000 knjig že raz-
prodanih, ostanek
bo kmalu! Pišite
Tiskarni sv. Cirila
v Mariboru.

4. Uganka.

Po belem polju se dva vrtita
ter v krogu drug za drugim hitita.
Veliki hitro, a mali počasi,
oba je mogoče spoznati po glasi.
Darujeta tudi kaj bogat dar,
le pazi nanj, ne bo ti v kvar.

Dobiti in dati.

1. Če kaj daš, naj te ne vidi nihče, in po-
sabi, da si kaj dal!
2. Kar storiš dobrega, zapiši v pesek; kar
dobiš, pa na kameno stenol!
3. Nezakrivljena revščina ni sramota, neza-
služeno bogastvo ni čast!
4. Dajaj rad, dajaj obilo in pomisli, da v tvo-
ji zadnji obleki ne bo več žepov!
5. Bog je napravil svet **lepega**, človek ga pa
naj napravi **dobrega**!

Pravila za vreme.

1. Če je prva polovica avgusta vroča, potem
je zima dolga.
2. Dež v septembru — kmetovo veselje.
3. Mnogo mraza in vetra v oktobru — ugo-
den januar in februar.
4. Če odpade o sv. Martinu listje z dreves
in tršov, potem bo zima prav huda.
5. Mrzel in snežen december obeta lepo in
visoko pšenico.

Jabolka na veji.

Jabolko na veji spi —
Kdo li meni ga zbudi?
»Jaz!« de solnce in še reče:
»Ako žarek moj ga speče,
hitro bo de se zbudilo,
hitro z veje bo skočilo.«

Solnce sije, žarek peče,
jabolko pa vstati neče;
jabolko na veji spi —
Kdo li meni ga zbudi?

»Jaz!« de ptiček in še pojé!
»Ako čuje petje moje,
hitro bo de se zbudilo,
hitro z veje bo skočilo.«

Dobro ptičku spev poteče,
jabolko pa vstati neče;
jabolko na veji spi —
Kdo li meni ga zbudi?

»Jaz!« de veter in veli še:
»Ako sapa moja plše,
hitro bo de se zbudilo,
hitro z veje bo skočilo.«

Močno veter res zapiše,
jabolko, mar vedno spi še?
Hitro, glej, se je zbudilo,
hitro doli je skočilo.
Veter, to je pač možak,
nihče ni na svetu tak! —

A. Funtek.

SMEŠNICE.

1. **Kako se pišejo pisma.** Desetletna Anica
piše materi, katera se mudi na deželi, pismo.
Oče ga prečita in je z njim zadovoljen. Le pri-
prosti konec: »Tvoja hčerka Anica« mu prav
ne ugaja, ker ni dovolj prirčen. Prihodnjič
naj bi napisala drugače. Čez nekaj dni mora
Anica na očetovo povelje pisati dimnikarju,
ker peč v kuhinji preveč dimi. Pisala je tako-
le: »Preljubi gospod dimnikar! Prosim Vas
prav lepo, pridite pogledat naš dimnik, ker
ne moremo kuhati. V vsej ljubezni Vas ne-
stumno pričakuje Vaša ljubeča Anica X.«

2. **Dobro srce.** Milančku je prinesla teta dve
lepi igrački. Nekaj časa je deček igral z nji-
ma, potem pa je vzel eno v roko ter rekel:
»To bom dal sestrici!«

Mati: »Tako je prav! Priden fantek vselej
deli s svojo sestro. Zakaj pa ji hočeš dati
večjo in lepšo igračko?«

Milanček: »Ker je že polomljena!«

3. **Nauk o lepem vedenju.** Jožek in Mihec
dobita dva kosa potice. Jožek seže brž po več-
jem kosu in začne hlastno jesti. Mihec: »Ka-
ko se moreš tako nespodobno vesti?« Jožek:
»Zakaj?« Mihec: »Ali ne veš, kateri kos moraš
vzeti, če se ti ponudi večji in manjši kos?«
Jožek: »A, tako! Kateri kos bi pa bil vzel ti?«
Mihec: »Seveda manjšega!« Jožek: »Saj ga
tako imaš!«

4. **Želja po izobrazbi.** Učitelj: »No, Franček,
ali se že veseliš, drug teden zopet začne šola?«

Učenec: »Seveda, saj moram nabiti Kolar-
jevega Miha, ker mi je podrl mlino, a ga dru-
gače ne morem dobiti.«

ZAHVALA.

Za mnogobrojne dokaze iskrenega sočutja povodom smrti na-
šega preljubega, nepozabnega soproga, oziroma predobrega, skrbne-
ga očeta, brata in svaka gospoda

JAKOBA STIPPER

voznika in posestnika

ter za mnogobrojno časteče spremstvo na njegovi zadnji poti izreka-
mo vsem našo najprišrčnejšo zahvalo.

Posebno pa se zahvaljujemo preč. gosp. župniku Pater Valeri-
janu za njegove lepe tolažilne besede ob grobnici ter godbi »Omladi-
na« za žalne koračnice ter vsem onim, ki so zadnji dom blagopokoj-
nika okrasili z obilnim cvetjem.

Maribor, 27. avgusta 1929.

1086

Žalujejo ostali.

Specialiteta:

1086
krstna
oprema

L. PUTAN, Celje
Ustanovljeno leta 1898

Gepelj in mlatilno

kupim, ponudbe sprejme Ho-
ribert Skaza, Pavlovci, Ormož!
1088

Otrok,

fant 9 mesecev star se da kot svojega. Služkinja
gostilne Cehaj, Loka, Sv. Janž na Drav. polju. 1087

Izjava

Podpisana s tem izjavljava, da nisva plačnika za najinim si-
nom Antonom Juričem. — Mihael Jurič l. r., Frančiška Jurič
l. r., stanujoča v Grinci 16 pri Cankovi, Prekmurje. 1089

»Skoraj bi me bil dobil, tisti — policijski
vohun!« je pravil.

»Mislili smo si, da bo kaj takega!« je zaklel
Siva glava.

»Izkrčali so me na Kozjem potoku,« je pripo-
vedoval Livardot, in nagnil vrč. »In tam so me
pustili, da si sam najdem pot po deželi. Poznal
sem jo, svojo pot, in namenil sem se, da bom
potoval po noči, po dnevi pa ležal skrit, kjer se
bo dalo.

Ni me bilo strah, vkljub temu pa sem nape-
njal oči in ušesa, — radi vohunov, ki bi utegnili
kje prežati na mene. Zletel sem na vrh Pasjega
zoba. Obrežje je bilo prazno in zapuščeno, žive
duše ni bilo videti, noč je bila temna in vilarna.
Stal sem na robu čeri in spodaj, dobrih dvesto
metrov pod menoj, so bitali valovi ob skale.

Hipoma je nekdo planil nad mene izza pe-
cin. Napad je bil tako silen in nagel, da sem ko-
maj imel čas se obrniti in prijeti napadalca.
Gnil sem, da sem izgubljen. Moj nasprotnik je
bil majhne postave in mršav, prav kakor sem jaz,
pa je bil nenavadno močen. Obupno sva se borila,
on in jaz, za življenje je šlo.

Na srečo,« je nadaljeval Livardot in se okrep-
tal z novim požirkom, »sem preživel svoja naj-

boljša leta v Angliji, kjer je umetnost v samo-
obrambi na vrhuncu. Mnogo sem se naučil. S
spretno kretnjo, ki mi jo je pokazal prvak v
rokoborbi, sem se nasprotniku izmuznil in tre-
nutek pozneje je izgubil tla izpod nog. Zakrillil
je z rokami in nato je z groznim krikom zletel
dvesto metrov globoko v prepad.

In tako sem opravil z njim,« je nadaljeval
Livardot po kratkem zgovornem molku in zma-
govito pogledal po chouanli, ki so ga brez sape
poslušali. »Ta predrti vohun, ki ga sedajle že
satan drži v krempljih, mi je pri padcu nogo
izvinil, preden je odšel k svojim prijateljem v
peklo, in zato sem prišel nekoliko pozno. Nisem
mogel hoditi. S trudom sem vlekli tri tedne svojo
holno nogo za seboj, bal sem se že, da bom prišel
prepozno k pogrebu Korzikanca.«

»Hvalabog, da si tu!« je vneto vzkliknil eden
chouanov.

»Vse je pripravljeno,« je dejal Siva glava.
»Pa če bi ne bil prišel, bi ne bili vedeli, kaj nam
je storiti — potem.«

Livardot je vstal, dvignil vrč visoko in rekel
slovesno:

»Potem bomo proglasili Njegovo veličanstvo
Ludovika XVIII. za francoskega kralja. Ob zori

asamo osemu, ki, zan
kmetarji in hmelj pro-
dell. Kupite zalo knjigo HMEJARSTVO! Slane Din 50, vezane
Din 60. Dobi se v Cirkovi tiskarni v Mariboru.

Hmeljarstvo nese,